

Justitsministeren (Nellemann):

Man kan ikke sige, at det Hele maatte ligesaa godt kan ordnes ved Sundhedsvedtægt af den simple Grund, at Flertallet af Landets Kommuner ingen Sundhedsvedtægter, have. Det er altsaa nødvendigt at have en Lovordning for de Tilfælde, hvor Kommunerne ingen Sundhedsvedtægter have.

Lauridsen:

Seg beklager meget ikke at kunne være med til at indstille nærværende Lovforslag til uforandret Vedtagelse her i Thinget, og jeg beklager det af to Grunde. Seg beklager det dels af Hensyn til Pleiebørnene, fordi jeg anser det for vigtigt at faae dette Forhold Lovordnet, og jeg beklager det tillige, fordi jeg tror, at det er uheldigt, at en saadan Lov, som Alle ere enige om egentlig skulde igjennem, bliver ved Aar efter andet at gaa frem og tilbage mellem Thingene uden at blive færdig, og jeg beklager det tillige noget, tror jeg næsten, af Hensyn til en æret Kollega i Udvalget, det ærede Medlem fra Vro (Brockenhuus-Schack), som med overordentlig Iver har taget sig af disse Forhold og vedblivende har viist et meget godt Sindelag i saa Henseende, og naar jeg saa ikke har været i Stand til at indstille det i den Form, hvori det foreligger her, uagtet jeg ved Sagens 3die Behandling i Folkethinget gif, jeg kan sige med Sorg, med til, at kjøbenhavnske Pleiebørn bleve udenfor det almindelige Tilfyn, for at redde denne Lov, saa er det, fordi det forekommer mig, at § 8 i dens nuværende Stikelse, som siges at være sat ind af Smødefommenhed mod Folkethinget, i betydelig Grad har forværret Forslaget. Jeg er for det Første ikke sikker paa, om ikke § 8 gaar videre end § 1. Det forekommer mig, at § 8 maa komme til at omfatte enhver Kommune, som har en Sundhedsvedtægt, medens dog § 1 gjør en Indskrænkning. Seg maa indrømme, at jeg er ikke vis paa, at dette er Tilfældet. Efter hvad jeg i Dag har erfaret ved privat Samtale, har det ikke været Meningen; Meningen har kun været denne, at undtage Kjøbenhavn og Frederiksberg og et Par andre Kommuner. Den høitærede Minister har ogsaa sagt, at en Hovedgrund til Endringsforslaget var netop Ønsket om at undtage Frederiksberg. Men saaledes som Loven foreligger her med § 8, forekommer det mig, at den ophører at være Lov og gaar over til at være en Bemyndigelse, kunde jeg næsten sige, for den høitærede Justitsminister til at undtage Kommunerne fra Lovbestemmelsen (Modstgelse). Så, jeg synes næsten, det bliver saaledes, at enhver Kommune, der skaffer sig Sundheds-

vedtægter, som indeholde Bestemmelser, der ere fyldestgjørende, kan unddrage sig § 1 i Loven, og derigjennem vil paa en Maade den høitærede Justitsminister faae Bemyndigelse til at undtage enhver Kommune i Landet fra Lovens almindelige Bestemmelse, og det synes jeg dog var Noget, man ikke godt kunde indstille som Lov. Det er af den Grund, jeg mente at kunne forsvare, uagtet jeg sandt det meget lidet heldigt, at man holdt Kjøbenhavn udenfor, dels fordi der fra meget paalidelig Kilde er sagt til mig, at Kjøbenhavn behandlede sine Pleiebørn meget godt, og ogsaa fordi man saa vidste lidt om, at Loven gjaldt i alle de andre Kommuner, men efter den nuværende § 8 synes jeg i Grunden, at Loven ophører at være Lov, og derfor har jeg ikke kunnet være med til at indstille den. Seg beklager imidlertid vedblivende, at det ikke er lykkedes at gennemføre denne lille Lov i denne Samling, og jeg maa sige, at det gjør, at jeg egentlig stiller mig meget sympatetisk til den Tanke, der er foreslaet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), nemlig at man endnu skulde gjøre et Forsøg. Uagtet jeg skal erkjende, at det er vanskeligt, og at jeg af den Grund er tilbøielig til at vige tilbage for at foreslaa det, kunde jeg dog ønske, at der blev gjort endnu et Forsøg paa, om det ikke efter 2 Aars Arbejde skulde være muligt at gennemføre denne Lov, inden Rigsdagssamlingen slutter.

Justitsministeren (Nellemann):

Seg tror, at det ærede Medlem i flere Henseender har misforstaaet § 8. For det Første veed jeg ikke, hvad En eller Anden af dem, der have stemt for Loven, haver ment dermed, men for mig staar det ganske klart, at saaledes som denne Paragraf staar i Loven, gjælder den om alle Kommuner, der have Sundhedsvedtægter, og ikke blot om de enkelte større Kommuner, der omhandles i § 1. Men, mine Herrer! det er jo netop, fordi man har villet imødefomme Folkethingets Tanke, at man er gaaet saa vidt i det andet Thing. Hvis man i det andet Thing havde formuleret § 8 saaledes, at den kun angik de større Kommuner, der omtales i § 1, vilde man sandsynligvis — det har man vist tænkt sig der — sige: det er akkurat det Samme som det Gamle, det er i Virkeligheden kun Kjøbenhavn og Frederiksberg og maatte en Kommune til, og saa var Ligheden ikke realiseret. Men det er netop i den Tankegang, som gaar i Retning af at imødefomme dette Things Betragtning, at man har strakt Paragrafen ud